

Prelatens brev (januari 2007)

Biskop Javier Echevarrías brev till Opus Deis medlemmar. Det centrala temat är freden:

”Vilken frid sprider vi bland människor? Kan de hålla med om att vi älskar dem?” frågar Prelaten.

2007-01-07

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Under jultiden påminner Kyrkan vid flera tillfällen oss om att under den

viktigaste tidpunkten i historien, när Gud blev människa och kom till jorden, ljöd en glädjesång i himlen: *Gloria in excelsis Deo, et super terram pax in hominibus bonae voluntatis.* (Luk 2:14) Änglahymnen visar att Guds ära och fred på jorden är två saker som går hand i hand. Genom att kalla oss till att delta i hans innersta liv, har Herren införlivat oss i den oändliga kärleksgemenskap som finns i den heliga Treenighetens mitt. Det var i detta syfte som Gud Fadern sände sin Son till världen. Därefter sände Fadern och Sonen oss den helige Ande. Allt sedan dess och till tidernas slut utgjuter han sin kärlek, sin glädje och sin fred genom Kyrkan, som är Guds familj på jorden.

Just idag, den 1 januari, firas Världsfredsdagen. Det är en mycket passande dag för att be Herren om att ingjuta denna himmelska gåva i varje hjärta och i samhället. Som den

helige Fadern påminde i början av Advent är »fred det mål som hela mänskligheten strävar efter. För dem som tror är ”fred” ett av de vackraste namnen på Gud, som vill att alla hans barn skall förstå varandra.»(Predikan, 2/12 2006)

Kristus kom för att störta den mur som skiljde judarna från hedningarna genom att göra båda till ett nytt folk (Jfr Ef 2:14-17) som tjänar Gud i rättvisa och helighet. Han kom för att inrätta fred, »inte bara mellan judar och icke-judar, utan mellan alla nationer – eftersom alla härstammar från Gud själv, universums ende Skapare och Herre.» (Predikan i Efesos, 29/11 2006)

I detta avseende har påvens budskap för Världsfredsdagen detta år en mycket talande rubrik: ”Människan – fredens hjärta.” Påven vill understryka att de försök som görs

för att främja freden på jorden visserligen alltid är hedervärda men blir fåfänga och kortvariga om det inte finns en uppriktig vilja att i alla människor respektera hennes värdighet. Han säger: »Jag är nämligen övertygad om att freden gynnas om man hyser aktning för människan och att om vi återställer fred i världen skapar vi förutsättning för en äkta "universell humanism". På så sätt förbereder vi en framtid för kommande generationer utan rädsla.» (Budskap inför Världsfredsdagen 2007, 8/12 2006, nr 1).

Påven påminner om de många följder som denna grundläggande princip har: rätten till liv och till religionsfrihet; alla personers naturliga lika värdighet, vilken skall återspeglas i skyddet av de mänskliga rättigheterna; nödvändigheten av att främja gemenskap och förståelse mellan

olika religioner, kulturer och folk... Som en oundgänglig förutsättning, påpekar han att den sanna freden är en gåva från Gud och en uppgift för människor. Som Guds gåva hade den lovats åt människor sedan länge, men sändes till jorden endast i och med Jesu Kristi födelse. »*Ecce pax non promissa, sed missa*», skriver den helige Bernhard. »Se här friden, inte förutskickad utan skickad, inte tänkt utan skänkt, inte profeterad utan presenterad. Se här den säck, full av barmhärtighet, som Gud Fader sändt till jorden, en säck som skulle brista i lidandet, för att lösesumman som låg gömd i den skulle rinna ut. Ja, en säck, liten men välfylld. En liten gosse är oss given, i vilken gudomens hela fullhet bor.» (Den helige Bernhard, första predikan på Herrens Uppenbarelse) Låt oss tacka Gud för hans oändliga barmhärtighet, även i deras namn som inte erkänt honom. Låt oss känna behovet att älska alla

människor. Låt oss tänka mer på den helige Josemaría som tyckte att världen var för liten.

Freden innebär samtidigt en uppgift som givits åt människor *bonae voluntatis*; en god vilja som springer ur samma kärlek som Gud har för oss. Som ni vet, översätts änglarnas sång mer ordagrant på följande sätt: »... och frid på jorden åt människor som har hans välbehag.» Uppdraget att främja fred ges inte bara åt dem som direkt har ansvar för det offentliga livet utan åt alla medborgare utan undantag, enligt vars och ens möjligheter. Låt oss varje dag uppfylla denna glädjefulla uppgift att anstränga oss för att vara »*fridens och glädjens såringsmän*» – som vår Fader tyckte om att säga – i vår tillvaros alla olika områden. Vilken frid sprider vi bland människor? Kan de hålla med om att vi älskar dem? Hur ber vi för dem som lider?

Det första område där vi bör främja frid är vår egen själ, där denna Guds gåva bör härska så att vi sedan kan förmedla den till andra. Från människans hjärta kommer det onda, men med Guds nåd föds också de goda saker som människan kan göra. *En god människa bär fram det som är gott ur sitt hjärtas goda förråd, och en ond människa bär fram det som är ont ur sitt onda förråd. Hennes mun säger vad hjärtat är fullt av.* (Luk 6:45) Benedikt XVI säger: »”Nåd” är den kraft som förvandlar människan och världen; ”frid” är den mogna frukten av denna förvandling.» (Predikan i Efesos, 29/11 2006) Men människans fria medverkan krävs för Guds frälsningsplan. Eftersom orsaken till konflikter i sista hand bor i hjärtat, är det följaktligen nödvändigt att var och en med beslutsamhet utkämpar sin inre kamp för att befästa Guds herravälde i vår egen själ.

Det är en sanning som är lika gammal som Evangeliet, även om många tyvärr inte känner till den eller inte sätter den i verket. Herren sade: *Tro inte att jag har kommit med fred till jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd.* (Matt 10:34) Han talade om kampen mot synden, som är ett oundgängligt villkor för den sanna freden.

När det verkligen finns en ansträngning för att rycka ut syndens ogräs och för att efterlikna Kristus, omvandlas den kristnes liv till god jord, där de dygder kan växa upp som gör en frid- och kärleksfull samlevnad mellan människor av de mest olika ursprungen möjlig. I denna mening säger Benedikt XVI att »jämte naturens ekologi finns det alltså så att säga även en »humanekologi» som å sin sida kräver en »samhällsekologi». Han tillägger: »Därför är det hög tid (...) att vi engagerar oss i en humanekologi

som får ”fredens träd” att växa».
(Budskap inför Världsfredsdagen
2007, 8/12 2006, nr 8 och 10)

Låt oss överallt sprida den helige
Faderns önskan. Låt oss samtidigt
storhjärtat be Gud om förlåtelse och
gottgöra för de synder som vi begår
mot Honom, och även för dem som
syndar i en stor del av världen
genom att främja levnadssätt som
strider mot den naturliga lagen och
därför mot människans värdighet.

Med det nya året firar vi Maria, Guds
Moder, den titel som utgör roten till
alla de nådegåvor som Herren har
givit vår Moder. Låt oss vända oss till
henne fulla av förtröstan och låt oss i
hennes händer lägga vår personliga
kamp för att uppnå helighet samt vår
bön för fred. Hon, *Regina pacis*,
kommer att av Jesus Kristus,
fredsfursten, utverka denna gåva
från Gud som så många människor,

Kyrkan och hela världen längtar
efter.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/prelatens-brev-januari-2007/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-januari-2007/)
(2025-08-06)